

Věra Pázlerová – scénář k rozhlasové reportáži

Pevným stiskem ruky a sokolským pozdravem NAZDAR! nás paní Věra Pázlerová přivítala ve svém bytě v Českých Budějovicích. Sokol jí provází celý život.

0:48 – 01:11 Můj táta i maminka byli sokolové, opravdu kovaní sokolové, takže já a moje sestra, nebo moje sestra a já jsme až do těch padesátých let byly víc v sokolovně než doma.

Sama se cvičení s dětmi věnuje už čtyřicet šest let.

V mládí toužila být učitelkou. Ze střední pedagogické školy ale byla ve třetím ročníku, ve svých 17 letech, z politických důvodů vyloučena. Spolu s ní její kamarádka. Psal se rok 1958.

33:26 - 33:43 Za urážku, to já mám písemně, za urážku sovětské delegace, jsme byly obě dvě vyloučeny ze školy. S tím, že nemůžeme do žádné školy v České republice.

Důvodem byl dopis, ve kterém si Věra kamarádce stěžovala, že když městem projížděla ruská delegace, museli lidé vytvořit špalír a Rusy vítat. Dopis byl zadržen. Věřiny rodiče byli vyhozeni z práce a sestra nemohla studovat na vysoké škole. Věře bylo nabídnuto jít jako dělnice k zedníkům nebo do zemědělství.

Předěl

V srpnu roku 68 byla paní Pázlerová s dětmi z přírodovědného kroužku na sokolské boudě v Krušných horách. Tam zažila vypjaté momenty během příjezdu okupačních vojsk.

10:06 – 10:22 Moldava, v těch Krušných horách, to je těsně na hranici, takže ty tanky, které projížděly, ty přerazily závoru a tamtudy sjížděly do vnitrozemí.

O okupaci se dozvěděla od sokolských bratrů a sester.

10:58 – 11:17 Když jsem se to dověděla, to byl šok, normálně. A ještě jsem měla vztek. Jak si to mohly ty mrchy dovolit. To bylo něco nepředstavitelného, neskutečného, hrozného.

Paní Pázlerové bylo 27 let a měla na starost skupinu dětí. Hledala možnost spojení s rodiči. Mobilní telefony nebyly. Nakonec se s nimi přes drážní telefon domluvila, že děti doveze vlakem do Teplic, kde si je vyzvednou.

11:50 – 11:55 Neumíte si představit, co jsme zažili v tom vlaku.

Před odchodem na nádraží si připíchli trikolory. Když ale viděli, že vojáci nastupují s nimi do vlaku, schovaly si je pod límečky. Nechtěli provokovat.

12:14-12:40 Na každém nádraží stáli. Ale to nebyli normální vojáci. Sice to bylo vojsko, ale byli to typy mongoloidní, ze kterých by šel strach, ikdyž by byli v civilu. Oni byli v mundúrech a s kvérama.

Vojáci se zbraněmi v ruce procházeli vlakem v každé zastávce a mířili i na děti.

13:39 – 13:45 Já jsem si říkala: Musím ty děti přivést zdravý.

To se nakonec podařilo a děti v pořádku předala rodičům.

Předěl

A jaké je životní motto paní Pázlerové?

28:34 – 28:41 Žít slušně a takové to masarykovské nebát se a nekrást

Na závěr nám ještě popřála:

28:52 – 28:58 Holčičky moje zlatý. Já bych vám přála, abyste nikdy nepoznaly, co je to válka.

29:13-29:17 Abyste věděly, co chcete, a abyste si za tím šly.

: